

anlagt". I praksis fastsættes bjærgelønnens størrelse i tilfælde af uenighed vist nok altid under en egentlig retssag, og principielle grunde taler for, at rettens fastsættelse af bjærgeløn kun bør ske på denne måde. Det foreslås derfor efter henstilling fra justitsministeriet at ophæve § 224, stk. 5. Det vil herefter være klart, at spørgsmålet om bjærgelønnens størrelse kun kan indbringes for retten i form af et egentligt søgsmål.

Til 8.

De i §§ 228-232 indeholdte nye regler om fordeling af bjærgeløn, der afløser den gældende sølvs §§ 228-229, svarer med nogle redaktionelle ændringer ganske til udvalgets udkast. Der henvises til udvalgets bemærkninger til lovudkastet, der er optrykt som bilag 3. I § 228 har man udeladt bestemmelsen om, at bjærgelønnens fordeling i tilfælde af tvist skal fastsættes af retten. Om begrundelsen herfor henvises til bemærkningerne ovenfor under 6 til forslaget om ophævelse af § 224, stk. 5.

Til 10.

Den foreslåede affattelse af tolvte kapitel er bortset fra redaktionelle ændringer på alle væsentlige punkter i overensstemmelse med det i udvalgets 1. betænkning indeholdte udkast til regler om søforklaring og de i 2. betænkning foreslåede regler om skibsbøger (§ 300) og om syn og skøn, lugebesigtigelse m. m. (§§ 310-311).

Som nævnt i de indledende bemærkninger, er der under de stedfundne forhandlinger mellem de nordiske ministerier truffet aftale om enkelte omplaceringer af paragrafferne i afsnittet om søforklaring og herudover foretaget ganske enkelte ændringer og tilføjelser for at opnå den bedst mulige overensstemmelse mellem de nordiske sølove. Der kan i det hele henvises til udvalgets bemærkninger til lovudkastet, der er optrykt i bilag 4 (forsåvidt angår reglerne om skibsbøger og om syn og skøn m. v. i bilag 1). Herudover skal til kapitlets enkelte bestemmelser bemærkes følgende:

§ 300. Som nyt stk. 5 er i overensstemmelse med de øvrige nordiske lovforslag tilføjet en bestemmelse om, at reglerne om adgang til at gøre sig bekendt med skibsbøgernes indhold også skal gælde for kladder til skibsbøger samt for optegnelser, som gøres på mekanisk måde vedrørende forhold, som skal indføres i skibsbøgerne. Der er herved tænkt på f. eks. kursskrivere, apparatur til registrering af olietryk og lign. Også reglerne i stk. 3 om opbevaring af dagbøger i mindst 3 år er gjort anvendelig på kladder og mekaniske optegnelser, idet man dog af hensyn til de praktiske og tekniske vanskeligheder,

der kan være forbundet med en sådan opbevaring, har forbeholdt sig mulighed for administrativt at begrænse reglens anvendelse.

§ 301. Opregningen af de tilfælde, i hvilke der er pligt til at afgive søforklaring, er under de seneste nordiske forhandlinger omredigeret og tydeliggjort på enkelte punkter, hvilket har medført en forskydning i den anvendte nummerering, men der er ikke tilsigtet realitetsændringer i forhold til udvalgets lovudkast.

I nr. 1 har man for at præcisere reglen ændret udtrykket „uden for havn“ til „uden for ophold i havn eller på red“.

Nr. 2. svarer delvis til udkastets nr. 2, idet dog reglen om pligt til søforklaring, hvor nogen om bord er afgået ved døden og blevet begravet i søen, er placeret i et nyt nr. 3 sammen med en regel om tilsvarende pligt i tilfælde, hvor en person, der befandt sig om bord for at følge med skibet, er eller må antages at være druknet fra skibet. Sidstnævnte tilfælde syntes ikke med sikkerhed omfattet af udkastets nr. 2. Reglen i nr. 2 om obligatorisk søforklaring, når skibsføreren eller et medlem af mandskabet er afgået ved døden eller har lidt betydelig skade på person, har man i øvrigt fundet det hensigtsmæssigt — ligesom efter gældende sølvs § 40 — at begrænse til tilfælde, der indtræffer uden for dansk havn. Befinder skibet sig i dansk havn, vil der næppe være behov for at anvende det særlige søforklaringsinstitut ved dødsfald eller ulykkestilfælde om bord, der vil kunne undersøges på normal måde af danske myndigheder. I øvrigt udelukker den anførte begrænsning af pligten til søforklaring ikke, at der på begæring kan afholdes søforklaring, jfr. § 302.

Nr. 4 og 5 svarer til udkastets nr. 3 og 4. Under lovforslagets forberedelse er det fra rederside blevet anført, at der ligesom efter den gældende sølvs § 40 kun bør være pligt til at afgive søforklaring i tilfælde af skibssammenstød, hvis der herved er forårsaget skade af nogen betydning. Selv om bestemmelsen i praksis må forventes fortolket på rimelig måde, således at ikke enhver bagatel behøver at medføre søforklaring, jfr. udvalgets tilsvarende betragtninger vedrørende grundstødning (bilag 4), må det ligesom i tilfælde af grundstødning af hensyn til sikkerheden til søs anses for at være af betydning, at årsagerne til et skibssammenstød normalt søges oplyst gennem afholdelse af søforklaring. Om de særlige regler vedrørende sammenstød med visse fremmede skibe henvises til § 308, stk. 2.